

Список використаних джерел

1. Биков В.Ю. Проектний підхід і дистанційне навчання у професійній підготовці управлінських кадрів [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.ime.edu.ua.net/cont/Bykov1.doc> Дата звернення: 30.12.2022.
2. Дидактичні засади диференціації навчання в основній школі: монографія / [авт. кол.: В.І. Кизенко, Г.О. Васківська, С.П. Бондар й ін.]; за наук. ред. В.І. Кизенка. К.: Педагогічна думка. 2012. 216 с.
3. Кушнарєва Н.М., Жук Т.В. Використання онлайн-ресурсів з інформатики при організації дистанційного навчання. *Вісник Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка*. Вип. 12 (168). Нац. ун-т «Черн. колегіум» ім. Т.Г. Шевченка; голов. ред. М.О. Носко. Чернігів: НУЧК, 2021. С. 127–132.

Ірина СЛІПЧЕНКО

ОСОБЛИВОСТІ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ-ХОРЕОГРАФІВ ДО РОБОТИ З ДИТЯЧИМ ХОРЕОГРАФІЧНИМ КОЛЕКТИВОМ

На сучасному етапі підготовки учителів-хореографів важливо розглядати засвоєння професійних вмінь і навичок з урахуванням знань з педагогіки, психології та фізіології. Тому у підготовці спеціалістів-хореографів потрібно раціонально поєднувати мистецький початок і педагогічні основи.

Професійні знання педагога можна розглядати як основу становлення професійної майстерності, що оцінюється знаннями методики проведення занять, педагогіки та психології. Професійні уміння, які формуються в процесі засвоєння фахових знань, є тією основою, без якої педагогічна діяльність неможлива.

Однією з основних складових професійної майстерності майбутнього керівника хореографічного колективу є рівень сформованості в нього педагогічної майстерності.

Педагогічна майстерність керівника хореографічного колективу – професійна якість, обумовлена комплексом професійно-педагогічних знань, вмінь і навичок, необхідних для ефективного застосування методів педагогічного впливу як на окрему особистість, так і на колектив у цілому.

Одним із основних показників педагогічної майстерності є педагогічний такт. Його сутність полягає в педагогічно доцільному ставленні та впливі педагога на вихованців, дотриманні почуття міри в спілкуванні з ними, у вмінні налагоджувати продуктивний стиль спілкування в педагогічному процесі та пошані до особистості.

Учитель-хореограф має володіти низкою особистісних якостей, до яких можна віднести об'єктивну самооцінку професійної підготовки, любов до дітей, працелюбність, розвинену уяву, незалежність творчого мислення, цілеспрямованість, відповідальність, самокритичність, вимогливість до себе та впевненість у собі, комунікабельність, спостережливість, енергійність, суспільну активність, витриманість, принциповість, охайність, доброзичливість, ерудованість, організаційні вміння та моральну стійкість [1, с. 41].

Успішність професійної діяльності вчителя хореографії та досягнення високого рівня педагогічної майстерності залежать не тільки від якості оволодіння певною сумою знань у відповідній галузі, а й значною мірою від рівня сформованості власного ефективного стилю діяльності.

Індивідуальний стиль діяльності майбутнього вчителя хореографії – це важливий фактор визначення поведінки, таке особистісне утворення, яке багато в чом у визначає напрямок діяльності і поведінки в навчальному процесі.

Індивідуальний стиль діяльності майбутнього вчителя повинен формуватися не стихійно, як це буває найчастіше, а цілеспрямовано, із урахуванням індивідуальних особливостей студентів, створенням умов для творчого розвитку особистості майбутнього вчителя, забезпеченням формування індивідуального досвіду педагогічної та хореографічної діяльності [2].

Організуючи свою діяльність у роботі з хореографічним колективом, керівник автоматично потрапляє в ситуацію, коли сам повинен виконувати функцію контролю за своєю хореографічно-педагогічною діяльністю з метою забезпечення зростання якості навчально-виховного процесу. Це означає, що йому належить приділяти постійну увагу психолого-педагогічній та організаційній структурі дитячого хореографічного колективу і на підставі відповідного аналізу обирати форми і методи педагогічного керівництва колективом. Для цього керівник колективу, як педагог, повинен вміти орієнтуватися в різних аспектах дитячої поведінки: як окремої особистості, так і колективу. Тому керівнику необхідні знання відповідних розділів педагогіки і психології, що обумовлюється мірою відповідальності, яка лягає на педагога-хореографа, як в процесі здійснення ним цілеспрямованого педагогічного впливу не тільки на мікросередовище (колектив), а й на кожен окрему дитину.

Необхідність тісного спілкування і співробітництва з батьками вихованців висуває вимоги до тієї галузі знань керівника дитячого хореографічного колективу, що розглядаються теорією педагогічного керівництва, а саме: теорією педагогічного співробітництва і теорією виникнення і подолання конфліктів [3].

Професіоналізм керівника дитячого хореографічного колективу зумовлений широкою палітрою ерудиції, умінням викладати навчальний матеріал з урахуванням психолого-педагогічних особливостей вихованців. Хореограф повинен чітко та однозначно формулювати цілі та завдання теоретичного чи практичного заняття, оцінювати форми впливу танцювального мистецтва на духовний світ сучасної людини.

Список використаних джерел

1. Мартиненко О. Методика роботи з хореографічним колективом: теорія і практика: підручник для здобувачів першого рівня вищої освіти спеціальностей 024 Хореографія, 014 Середня освіта (Хореографія). Мелітополь: Видавничий будинок Мелітопольської міської друкарні, 2020. 390 с.
2. Спінул І. Особливості індивідуального стилю діяльності майбутніх учителів хореографії. *Наукові записки. Сер.: Педагогічні науки*. 2013. Вип. 120. С. 293–299.
3. Царик Т. М. Модель професійної підготовки керівника дитячого хореографічного колективу. URL: <https://int-konf.org/ru/2013/suchasnij-sotsiokulturnij-prostir-2013-18-20-09-2013-r/491-tsarik-t-m-model-profesijnoji-pidgotovki-kerivnika-dityachogo-khoreografichnogo-kolektivu>

Олександр БОНДАР

ЗНАЧЕННЯ ОСВІТНЬОЇ РОБОТОТЕХНІКИ ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ОСНОВ ПРОЄКТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УЧНІВ

У сучасних технологіях навчання активно використовують мультимедійні системи. Школи оснащуються новим обладнанням, цифровими лабораторіями, робототехнічними наборами.

Ключовими складовими технічної культури є технічна грамотність – технічні знання й уміння, технічні компетенції – ключові, базові й спеціальні знання, формування яких необхідне під час навчання в школі. Головною метою розвитку технічної культури є формування технічно, технологічно й комп'ютерно грамотної особистості, що володіє